

Na zač. bohoslužby: Fp 4,4-7

Kaz 3,1 - 8   **Kaz 3,11 - 15**   L 17,11 - 19

Před požehnáním: 1Te 5,13b – 24

Sestry a bratři,

shromáždili jsme se zde ve svém sboru v poslední den končícího roku 2023. Letos připadl Silvestr na neděli – křesťanský sváteční den (stejně jako v r. 2017). Je to hluboce symbolické, že můžeme právě nedělí – dnem Páně ukončit tento náročný, těžký rok.

Dnešní dva SZ oddíly jsme slyšeli z moudré knihy Kazatel, jejíž autorství je připisováno třetímu izraelskému králi Šalomounovi (vládl v 10. stol. př. Kr.). Ale biblická kniha Kazatel byla napsána později neznámým autorem (nebo více autory), zřejmě ve 3. stol. př. Kr. Někteří teologové označují tuto knihu za „velepíseň skepse“, protože autor v ní opakovaně dochází k závěru, že všechno je pomíjivé. Kniha začíná slovy: „Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí.“ Ale ono je to pravda; tato slova spíše než skeptická jsou realistická. Celou knihu však provází jistota a přesvědčení autora, že Bůh Hospodin je věčný a stálý. A člověk, který se Boha bojí a jeho přikázání se snaží zachovávat, po lopotném pozemském životě se navrátí do svého věčného domu (v.5), jeho duch se vrátí k Bohu, který jej dal (v. 7). To jsou radostná slova, to je naše naděje!

Židé zařadili knihu Kazatel jako bohoslužebnou četbu právě na předěl roků. „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat. ...“ V naší časnosti i v našich individuálních životech se střídá čas klidu a pohody, míru a lásky s obdobími těžkými a bolestnými, kdy se nás dotýkají nemoci, války, nesmyslné lidské zlo, dokonce smrt blízkých lidí. Známe ve svém životě chvíle smutku a pláče, kdy se domníváme, že se už nikdy nebudeme smát, ale po čase jako zázrakem přichází zklidnění a potěšení, dokonce chvíle radosti a smíchu.

„Je čas mlčet i čas mluvit,“ píše Kazatel. Prosme za moudrost, abychom věděli, kdy máme mlčet a kdy je potřeba mluvit! A jak mluvit!

„Bůh učinil všechno krásně, moudře a v pravý čas. A nám lidem dal do srdce i touhu po věčnosti.“ Ano, kéž se nestaráme jenom o hmotné věci, kéž toužíme po Bohu, po věčnosti, kéž hledáme duchovní hodnoty!

Autor knihy Kazatel píše: „Poznal jsem, že není pro člověka nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro. A tak je tomu s každým člověkem: to, že jí a pije a okusí při veškerém svém pachtění dobrých věcí, je dar Boží.“ (v. 12-13). Tím se

dostáváme ke vděčnosti. Ta by měla dnes převládat v našem srdci. Buďme Bohu vděční! Proto jsme četli z Lukášova evangelia známý příběh o uzdravení deseti malomocných. Jen jediný z nich – a byl to cizinec! – se vrátil ke svému Zachránci, aby mu děkoval. Buďme Bohu vděční za šťastné a radostné chvíle v tomto končícím roce, a současně děkujeme za sílu ve chvílích těžkých, bolestných.

Sestry a bratři, dnes v poslední den občanského roku i ve dnech roku nového **buďme vděční, radujme se, žijme v bázi před Bohem a konejme v životě dobro**. Amen.

/Jindřiška Buttová, Krč 31.12. 2023/